Hou Pieter vrachtwoagensjefeur wuir

“Woarom staaist doe achter kelderdeure?” vruig mamme aan Pieter. Zai kreeg gain antwoord want de belle ging. Ol oma van achter in stroade was bie de veurdeure.

“Dij jong van joe het mie sikkom omreden mit zien fietse. Hai sjeesde mit n gang over stoade. Mien tasse mit boodschappen is ja omvalen, t is n dikke deugennait.”

“Nou, nou,” zee mamme, “t is ja nog mor n klaain jonkie, mor ik zel hom woarschaauwen, hur.”

“Doarom zatst doe achter kelderdeure,” zee ze tegen Pieter, “most toch ook uutkieken.”

“Mor ik was ja n reesauto. Dij olle oma luip op mien reesboane. Ik heb nog wel doan van OEHOE, OEHOE, net as n serene.”

Pabbe dij bie toavel zat te kovviedrinken zee:

“Kin toch nait jonkie, goa mor es mit mie mit, kinst mie mooi helpen in toene. Wie moaken van dien fietse n vrachtauto.”

In schure haar pabbe nog n ol appelsienekissie, dij bon e mit n stok taauw aan fietse.

Pabbe ging schovveln en Pieter mos aal onkruud bie mekoar vegen en din in zien kissie achter in toene brengen.

Soms was t n haile dikke auto vol. Pieter haar t ter drok mit.

Pabbe was dik tevreden.

“Makkelk,” zee e, “zo’n vrachtauto, en kinst hom goud heuren ook.”

Pieter toeterde ja aingoal. TOET, TOET, TOEOEOEOET!

Gelukkeg luip der in toene gain olle oma.

Auteur: A. Smit-Hazewinkel

Inspreker: Dolf Houwing